

Pročitání

1

Jako první se otevřelo levé, i když s námahou; množství spojivového sekretu zatuhlo na krajích a v koutcích víček. Ferraro měl vlastně oko plné mazu, téměř zalepené. Dokonce s jistotou slyšel, jak se řasy uvolňují z nočního objetí, když otevírá víčka. Někde v pokoji řinčel budík „happy birthday“; dárek od dcery. Nesnášel ho. Ten budík samozřejmě, ne dceru. S jedním okem otevřeným a druhým zabořeným do polštáře našel trepku v nohách postele a vymrštil se po ní jako Boris Becker. Budík se roztočil, nevěřicně nad tak otevřeně nepřátelským zacházením, a poraženě zmlknul poté, co se několikrát pokusil aspoň dokončit tu tolik veselou melodii, která dělá radost všem, velkým i malým. Ferraro věděl, že když jde do tuhého, tvrdíci klidně spí, takže se otočil na druhý bok. Pravé oko ho bolelo, připadalo mu, že spal celou noc s oční panenkou napíchnutou na roh stolu.

Budík ale chytil druhý dech a znovu zahájil svou elektronickou znělku, jen aby se neříkalo, že neví, jak má písnička končit. Ferraro se chvíli rouhal všem svatým, pak začal hledat druhou žabku, která se v nočním čase vypařila pod postel v hrůze z po-

myšlení, že bude muset zase jako každé ráno plácát do zdi.

„Kurva fix,“ skřípal zuby policajt. „Kde ksakru vězíš?“ mluvil na žabku, zatímco budík dál trylkoval jasným hláskem ranní písničku. Našel ji, zrovna když se dal do zvonění i telefon. Prostě spiknutí. Poražen přesilou svolil, že otevře i druhé oko a zvedne telefon. Dal si k uchu telefon a řekl „prosim?“ a cítil se před bohem a před lidmi opravdu směšně.

Mobil dál naléhal v duetu s budíkem jako dva staří kamarádi po base lahváčů. Peklo. Prudce vstal, kopnul do budíku, který poznal opojení letu, pak otevřel mobil: „Co do prdele chceš?“ řihnul.

„Dobrytro, láska,“ odpověděl mu Comaschi, „jsi vzhůru už dlouho?“

Budík pořád nechtěl zhebnout a jako Japonec nepřipouštějící konec války dál přál zpod skříně svému trýzniteli všechno nejlepší.

„Co jsem provedl?“ pomyslel si Ferraro, ale možná to i řekl, protože Comaschi mu odpověděl:

„Jsme zrozeni k utrpení, kamaráde. Vyčisti si klofáky a přijed' do via Pietro Maffi, přes komisariát nechod'...“

„Co se... kurva...děje?“

Ferraro cítil, jako by se mu kolem lebky stahoval kovový rezatý drát, a každé slovo, které vyslovil, nebo si jen pomyslel, bylo jedno sadistické otočení šroubem, svírajícím ještě víc jeho temeno.

„Krev, smrt, chaos... zkrátka nic mimořádného...“ řekl kolega na druhém konci města a zavěsil.

Budík přestal zvonit, možná byl po několika minutách naprogramovaný, aby zmlknul. Ferraro se podíval směrem k tomu tichu, ale nedostal chuť se ohnout a hledat ho.

„Vítejte zpátky ve světě živých,“ pomyslel si cestou do koupelny.